

ventet, at der var blevet truffet Regler, som ikke behøvede at stilles saa løst hen, at man skulde støtte sig til en kommende Erfaring for at slaa dem fast, og at man strax vilde kunne have slaaet dem ganske anderledes fast, end ffet er, men i ethvert Tilfælde forekommer det mig, at de Bestillingsmænd, hvorom der er Tale, ere stillede meget vanskeligt, thi de vide i Grunden ikke rigtigt, hvad de have at fordre eller vente for disse Penge. Naar de Herrer ville gjennemlæse Regulativet, ville De se, at der næsten i hveranden Paragraf er sagt: de Bedkommende kunne det og det, men der er bestandig føiet til: „med Finantsministerens Samtykke“, og det synes derfor næsten, som om det Hele er stillet hen til ganske at kunne gaa efter Finantsministerens Formenting. Udvalget har nu set paa disse Forhold med temmelig forskjelligt Dine; det er ingenlunde Tilfældet, at alle Udvalgets Medlemmer ganske paa samme Maade se paa dette Forhold, men i een Henseende har Udvalget været fuldstændig enigt, nemlig i det Punkt, at, naar en Bestillingsmand paa denne Maade maa affe 5 pCt. aarlig af sin Løn til sin egen eller sin Enkes Pensionering eller Understøttelse — det er nemlig stillet saaledes, at disse 5 pCt. indsættes saaledes, at, forsaavidt Bestillingsmanden er gift, gaa de 2½ pCt. til hans Enkes Understøttelse og de 2½ pCt. til hans egen Understøttelse, naar han afflediges, og, forsaavidt han ikke er gift, gaa samtlige 5 pCt. til hans egen Understøttelse — saa er det ikke forsvarligt og rigtigt, at, dersom den Paagjældende dør i Tjenesten, inden han afflediges, er hele denne Sum tabt, saa faar ingen af hans Efterladte nogetshelst Gavn af disse Beløb. Dersom han bliver ansat som Bestillingsmand i en Alder af 25 Aar og han bliver 50, 55 eller 60 Aar, inden han afflediges, og han saa dør, inden han bliver afflediget, saa ere disse Penge, der kunne være løbne op til 1,300, 1,400, 1500 eller 1,600 Rd., aldeles tabte for alle hans Efterladte. Udvalget har, som sagt, været enigt i, at dette ikke kunde være rigtigt; det har ment, at man maatte give enhver af de Paagjældende frit Valg til at sige, om han vilde have disse Beløb satte ind til Forrentning, og, for at

dette kunde ske uden store Administrationsomkostninger eller andet Saadant, hensat til Forrentning i Finantshovedklassen under Finantsministeriets Kontrol, og at han der kunde vælge, om han ønskede ved sin Afgang, enten det ffete ved Døden eller ikke, at faa udbetalt den opsparede Kapital, eller i sin Tid, naar han blev afflediget, at faa en Livrente eller paa anden Maade faa gjort gjældende, hvad Hensigten var med Afdraget i hans Lønning. Nu er det vor Mening, at den store Del af disse Bestillingsmænd, hvorom der her er Tale, langt ville foretrække at kunne faa disse Penge indsatte til Opsamling med Rente og Rentens Rente indtil en vis passende Tid, naar han gaar af, saa at Pengene altsaa, om Bedkommende ogsaa dør, kunne hans Efterladte til Gavn, istedetfor at han faar en Livrente; thi, mine Herrer, dersom han bestemmer sig for det Første og bliver afflediget og faar Pengene udbetalt og da ønsker en Livrente, kan han omtrent for disse Penge købe den Livrente, han ellers vilde faa, og det er altsaa ikke rigtigt at forlange, at han ved sin Tiltrædelse skal bestemme sig til Noget, som det staar ham frit for at gjøre, naar han gaar af. Dette er Hovedpunktet, og det er dette Hensyn, som har foranlediget, at Udvalget har kunnet enes om at stille det Forslag, der her foreligger, som gaar ud paa, at de nærmere Regler med Hensyn til dette Systems Anvendelse bør fastsættes ved Lov, men at det, indtil en saadan Lov kan udkomme, og da et Regulativ altsaa maa beholdes saalænge, holdes Bedkommende aabent at lade de til hans egen Alderdomsforsørgelse bestemte Afdrag forblive indestaende i Statskassen til Forrentning med 5 pCt. aarlig eller forlange dem anvendte til en paa ubestemt Tid indkjøbt Livrente eller opsat Kapital. Dersom dette Forslag vedtages, er jeg overbevist om, at den høitagtede Finantsminister vil lade sig det være særdeles magtpaaliggende snarlig at faa en saadan Lov vedtagen, og indtil dette kan ske, vil den væsentligste Anke, der har været, nemlig, at Bedkommende vilde gaa tabt af den for ham betydelige Kapital, dersom han døde, inden han blev afflediget, strax være afhjulpen. Derved have vi troet at ramme det Rette, og vi an-